

врѣме на буря отъ маякътъ почватъ да биятъ голѣма камбана, та ако ли хората на параходитѣ не виждатъ огъня, то поне да чуятъ звука отъ камбаната и да разбератъ, че тадѣва има опасни за кораба мѣста.

На Бидсфорския маякъ живѣеше единъ стражарь самъ самненичкътъ. Той имаше при себе си за другарь само едно куче. Много тежко и скучно е да се живѣе осамотено срѣдъ морето, ето защо стражарьтъ се радваше на своето куче, живѣеха си другарски, и макаръ и да не си приказваха, но съ погледъ само се разбираха. Кучето бѣ умно и ни крачка не се отдѣляше отъ своя господарь.

— Ахъ, ти, мое мило кученце! Обичамъ те азъ много! — рече понѣкога старикътъ и глади съ рѣцѣ, милва кучето по козината и лицето.

А кучето върти радостно опашка, гледа го право въ очитѣ, салъ не проговорило: „И азъ тебе, драгий дѣдо, отъ сърдце и душа обичамъ“.

Веднажъ настѣпи бурна нощъ. Слѣдъ като запали фенеритѣ на върха на маяка, старецътъ се запѣти да звѣни камбаната.

Вълнува се морето, бучи, плиска шибя грамадни си вълни и удря камената кула. Долетѣ силенъ вѣтъръ, удари на стѣкления прозорецъ при върха на кулата и строши двѣ стѣкла.

Остави старецътъ камбаната и се покачи горѣ, за да поправи що годѣ направената пакостъ.